

Bu bölümde yazacağımız delilleri görüp birinin aklına, “Hıristiyanlara karşı bu gibi açıklamalarda bulunmak fayda sağlamaz. Çünkü onlar Kur’ân-ı Kerîm’i ve hadisi kendileri için, karşısında boyun eğecekleri bir delil olarak saymazlar,” diye bir düşünce gelebilir. Bizim bu delilleri yazmaktan gayemiz, Hıristiyanların Kuran-ı Kerim ile Yüce Peygamber Efendimizin bir mucizesini öğrenebilmeleridir. Yani yüzyıllardan beri gizli olup çağımızda ortaya çıkan gerçekleri Kuran-ı Kerim ile Yüce Peygamber Efendimizin ilk baştan beri anlattığını bilmeleri için bu delilleri kaleme aldım. Nitekim bunlardan birkaçını aşağıda yazıyorum. Cenab-ı Hak Kuran-ı Kerim’de şöyle der:

وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَٰكِن شُبِّهَ لَهُمْ... وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا.

[1]

Yani yahudiler Hz. İsa’yı ne gerçekten öldürebildiler, ne de çarmıh ile canını alabildiler. Sanki Hz. İsa çarmıhta ölmüş gibi onlar şüpheye düştüler. Gönülleri rahatlasın diye ve İsa Mesih’in gerçekten çarmıh üzerinde öldüğüne dair ellerinde delil de yoktur.

Adı geçen ayetlerde Cenab-ı Hak bunu anlatıyor ve doğrusu da budur. İsa Mesih çarmıha gerilerek öldürülmek istendi. Yahudilerle hıristiyanlar, İsa Mesih’in gerçekten çarmıhta öldüğüne inandılar. Fakat bu bir aldatmacadır doğrusu.

Cenab-ı Hak bazı sebepler meydana getirdi. İsa Mesih o sebepler sayesinde çarmıh ölümünden kurtuldu. Burada biraz adaletli olarak düşünün. Kur’ân-ı Kerîm’in yahudilerle hıristiyanlara karşı söylediklerinin hepsi eninde sonunda gerçek olarak ortaya çıkmadı mı? Çağımızdaki en ileri derecedeki araştırmalar sonucu İsa Mesih’in çarmıh ölümünden kurtulduğu kesin olarak ispatlanmıştır. Kitaplara baktığımızda yahudiler, “Nasıl olur da İsa (a.s.), kemikleri kırılmadığı halde iki-üç saatte öldü,” sorusuna hiçbir zaman cevap veremezler. Bundan dolayı bazı yahudiler, “Biz İsa’yı kılıçla öldürdük” diye başka bir uydurmada bulunurlar. Oysa yahudilerin eski tarihlerine göre İsa Mesih’in kılıçla öldürülmesi vâki değildir. İsa Mesih’i kurtarmak için bu da Cenab-ı Hak’ın bir tecellisidir. Ortalığa bir karanlık çöker. Yer sarsıntısı meydana gelir. Pilatus’un karısı bir rüya görür. O sebt günüdür. Gece çabuk kararır. Kanunlarına göre sebt akşamı çarmıhta asılı bulunan herkes yere indirilir. Hükümdarın kalbi karısının görmüş olduğu korkunç rüyadan etkilenip İsa Mesih’i kurtarmaya koyulur. Bu vakaların hepsini Cenab-ı Hak İsa

Mesih'i kurtarmak için aynı zamanda meydana getirdi. Aynı zamanda herkes onu ölü sansın diye Cenab-ı Hak ona baygınlık verdi. Yüce Allah müthiş bir yer sarsıntısı meydana getirerek yahudilerin kalplerine korku, korkaklık ve bir azap kaygısı saldı. Bir de sebt gecesinde çarmıh üzerinde herhangi bir ölü kalmasın diye aşırı endişeleri vardı. Hem ortalık karanlık, hem yer sarsıntısı, büyük bir telaş meydana geldi. Onlar bu esnada evlerini de düşünüyorlardı. Bu karanlıkta yer sarsıntısı sonucu çoluk çocuğun başına gelenleri de düşünüyorlardı elbette. Bir de, "Bizim düşündüğümüz gibi bu şahıs yalancı ve kâfir ise, ona eziyet verdiğimizde, daha önce hiç görülmemiş heybetli alametler neden ortaya çıktı?" diye bir dehşet kalplerini sarmıştı. Gönülleri son derece huzursuz ve tedirgin olduğundan ötürü, artık İsa'nın gerçekten ölüp ölmediğini inceleyecek halleri yoktu. Fakat bunların hepsi aslında İsa Mesih'i kurtarmak için İlâhi tedbirlerdi.

ولكن شية لهم

[2]

Bu ayet-i kerime de adı geçen gerçeğe işaret eder. Yani yahudiler İsa Mesih'i öldüremediler. Cenab-ı Hak onları şüpheyeye düşürdü. Onlar İsa'yı öldürdüklerini sandılar, fakat gerçekte öldüremediler. Ermiş kişilerin umutları, Allah'ın lütuflarını görünce daha da artar. Doğrusu Cenab-ı Hak kullarını ne zaman ve nasıl korumak isterse elbette korur.

Yine Kur'ân-ı Kerîm'de İsa Mesih hakkında şöyle bir ayet vardır:

وجيئا في الدنيا والأخرة

[3]

Tercümesi de şöyledir: İsa Mesih bu dünya hayatında da halkın gözünde büyük şan, şeref, azamet ve yüceliğe nail olacaktır, ahirette de.

Fakat bilindiği gibi İsa Mesih, Hirodos ve Pilatus'un ülkesinde hiç saygınlık görmedi. Tam tersine, son derece hırpalanıp aşağılandı. İsa Mesih, tekrar dünyaya geleceği zaman büyük şan

ve şerefe nail olacak diye düşünmek ise, asılsız bir kuruntudan öte bir şey değildir. Böyle bir düşünce sadece Cenab-ı Hak'ın kitaplarının anlayışına karşı değil, aynı zamanda eski tabiat kanunlarına da aykırı ve taban tabana ters düşer. Sonra hiç ispatı olmayan bir düşünceden öte bir şey değildir. En doğrusu ve gerçek olan şudur ki, Hz. İsa (a.s.) o bahtsız milletin elinden kurtulup Pencap ülkesine şeref verdiği zaman, Cenab-ı Hak bu ülkede kendisine büyük bir saygınlık ve yücelik ihsan etti. İsrailoğullarının o zamana kadar kayıp olan on boyu (kabilesi) bu ülkede kendisiyle karşılaştı. Öyle anlaşılıyor ki, İsrailoğulları bu ülkeye geldikten sonra çoğu Buda dinine geçtiler. Bazıları ise putperestlik gibi aşağılık şeylere kapıldılar. Fakat bunlardan çoğu Hz. İsa (a.s.)'ın bu ülkeye gelmesiyle doğru yola geldiler. Çünkü Hz. İsa vaazlarında gelecek olan Yüce Peygamberi kabul etmeleri için tavsiyelerde bulunduğu için, bu ülkeye gelip Afgan ve Keşmirli denilen o on fırka halkın hemen hemen hepsi eninde sonunda İslamiyet'e geçtiler. Kısacası, Hz. İsa bu ülkede büyük şan ve şerefe nail olmuştur. Bugünlerde, Pencap bölgesinde Hz. İsa (a.s.)'ın döneminden kalma madeni bir para bulunmuştur. Üstünde Pali yazısıyla Hz. İsa'nın adı yazılıdır. Bundan da kesin olarak anlaşılıyor ki Hz. İsa (a.s.) bu ülkeye geldikten sonra şahane bir makama nail olmuştur. Belki de bu madeni para Hz. İsa'ya inanmış olan bir padişah tarafından çıkarılmıştır. Yine bugünlerde başka bir madeni para bulunmuştur. Onun üstünde İsrailî bir erkek resmi bulunuyor. Öteden beri ortaya çıkan yakın belirtilerden de anlaşılıyor ki, bu, Hz. İsa'nın resmi olsa gerek. Kuran-ı Kerim'de Cenab-ı Hak, İsa Mesih'e uğurluk ve bereket ihsan etmiştir. Onun için "nereye giderse uğurlu ve kutlu olacaktır" diye bir ayet de vardır.[4] Nitekim bu madeni paralar da İsa Mesih'in Cenab-ı Hak'tan muazzam bir berekete nail olduğunu gösterir. Kendisi yüce bir şan ve şerefe kavuşuncaya kadar da ölmedi. Yine Kuran-ı Kerim'de

وَمَطَّوْرَكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا

[5]

Yani, "Ey İsa! Sana isnât edilen iftira ve suçlamalardan seni temize çıkaracağım. Senin tertemiz olduğunu ortaya koyacağım. Yahudilerle hıristiyanların sana yükledikleri iftiraları yok edeceğim," diye de bir ayet vardır.

Aslında bu, önceden verilen büyük bir haberdir. Bunun özeti de şöyledir. Yahudiler Hz. İsa'ya karşı büyük bir iftirada bulundular. Onlara göre Hz. İsa çarmıh üzerinde ölüp lanetlenmiş, Tanrı sevgisi kalbinden tamamen silinip yok olmuş, lanet sözcüğünün kavramı gereğince adeta onun gönlü Tanrı'dan uzaklaşmış, bıkip bezmiş. Karanlığın uçsuz bucaksız fırtınalarına gömülmüş. Kötülükleri sevip iyiliklere düşman kesilmiş. Tanrı ile tüm ilişkilerini koparıp şeytanın egemenliği altına girmiş. Tanrı ile kendisi arasında gerçekten düşmanlık başlamış (Hâşâ) Hıristiyanlar da yine kendisine karşı aynı "lanetlenmiş" iftirasında bulundular. Fakat Hıristiyanlar akılsızlıklarından dolayı birbirine ters düşen iki karşıtı bir arada tutmaya çalıştılar. Onlar bir yandan İsa Mesih'i Tanrı'nın oğlu olarak kabul ederler, diğer yandan kendisini "lanetlenmiş kişi" olarak telakki ederler. Oysa onlar da "lanetlenmiş kişi"nin karanlık ve şeytanın evladı olduğunu,

hatta bizzat şeytanın kendisi olduğunu biliyorlar. Kısacası, İsa Mesih'e karşı bu gibi çirkin iftiralarda bulunuldu. Fakat "mütahirüke" kelimesindeki haberde şu işaret bulunmaktadır. Gün gelecek Cenab-ı Hak Hz. İsa'yı bu gibi bütün iftiralardan temize çıkaracaktır. O da işte bu çağdır.

Gerçi Hz. İsa (a.s.)'ın tertemiz olması, akli başında olan kimselerce, Yüce Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in tanıklığıyla ispatlanmıştır. Çünkü Yüce Peygamber Efendimiz ve Kuran-ı Kerim'in tanıklığına göre Hz. İsa'ya isnat edilen suçlamaların hepsi yalan ve düzmecedir. Fakat halkın gözünde bu tanıklık bir inanç olup ince bir meseleydi. Onun için Cenab-ı Hakk'ın adaleti de böyle istedi. Nasıl ki, İsa (a.s.)'ın çarmıha gerilmesi herkesçe bilinen bir şeydi, apaçık, gözle görülen ve hissedilen şeylerdendi. Dolayısıyla onun tertemiz olduğunun ispatlanması ve aklanması da gözle görülen ve hissedilen işlerden olmalıydı. Nitekim çağımızda bu mesele aynen meydana çıktı. Yani İsa'nın aklanması sadece bir inanç olarak kalmayıp, artık hissedilir bir şekil almıştır. Yüzbinlerce insan çıplak gözyle İsa'nın kabrini Keşmir-Sirinagar'da görmüştür. Nasıl ki, İsa (a.s.) Gilgit yani Siri adlı yerde çarmıha gerilmişti; tıpkı onun gibi kabrinin de Siri adlı yerde, yani Sirinagar'da bulunduğu ispatlanmıştır.[6] Ne tuhaftır ki, Siri kelimesi her iki yerde de mevcuttur. Sözün kısası, Hz. İsa (a.s.)'ın çarmıha gerildiği yerin adı da Gilgit yani Siri'dir. Anlaşıyor ki, Keşmir bölgesinde bulunan Gilgit şehri de adı geçen Siri sözcüğüne işaret etmektedir. Herhalde manası Siri olan Gilgit şehri de İsa (a.s.)'ın zamanında inşa edilip çarmıh olayının hatırası olarak, buralarda da kurulmuştur. Lassa şehri de öyledir. Bu sözcük İbrani dilinden olup "Tanrı'nın Şehri" anlamına gelir. Bu şehir de Hz. İsa zamanında kurulmuştur.

Hadislerde, güvenilir rivayetlere göre Yüce peygamber Efendimiz, Hz. İsa'nın ömrünün 125 yıl olduğunu söylemiştir. İslamiyet'in bütün fırkalarınca başka hiçbir peygamberde bulunmayan şu iki şey yalnız İsa peygamberde bulunmaktadır.

En olgun yaşa erişip 125 yaşına kadar yaşamıştır.

Kendisi dünyanın birçok ülkesini gezmiştir. Bundan dolayı ona Seyyah peygamber denir.

Eğer Hz. İsa yalnız 33 yaşındayken göğe kaldırılmışsa o zaman "kendisi 125 yaşında vefat etti" diye anlatılan rivayet doğru olamaz. Aynı zamanda daha yaşı çok gençken, 33 yaşındayken onca ülkeleri nasıl gezip yolculuk yapabiliirdi? Bu gibi rivayetler sadece eski güvenilir hadis kitaplarında değil, aynı zamanda bütün müslüman fırkalarda, düşünölemeyecek derecede yaygındır. Büyük hadis kitabı olan Kenz'ül-ümmâl'de Ebu Hüreyre'nin rivayetiyle şöyle bir hadis

yazılıdır;

“Yüce Allah, İsa (a.s.)’a “Ey İsa! Hiç kimseler tarafından tanınıp eziyet edilmeyesin diye bir yerden başka bir yere, ülkeden ülkeye dolaş, gez,” diye vahiy etti.”

Yine aynı eserde Hz. Cabir’in rivayetiyle şu hadis yer almaktadır.

“Hz. İsa (a.s.) daima seyahat eder, ülkeden ülkeye geçer gezerdi. Akşamleyin orman sebzelerinden bir şeyler yer, tatlı su içerdi.”[7]

Yine aynı eserde Abdullah bin Ömer’in bir rivayeti de şöyle yazılıdır.

“Yüce Peygamber Efendimiz, “Allah’ın en sevgili kulları gariban kimselerdir,” der. Gariban kimlerdir Efendim, diye sorulur. O da, “onlar, Meryemoğlu İsa gibi dinini alıp ülkesinden kaçan kimselerdir” der.”[8]

[1] Nisa Suresi 158

[2] Nisa sûresi: 158

[3] Al-i İmran sûresi: 46

[4] Meryem sûresi: 32 (çevirmen)

[5] Al-i İmran sûresi: 56

[6] Sirinagar kelimesi iki sözcüğün birleşimi ile meydana gelmiştir. Yani Siri kelle demektir, nagar yer, mekân demektir. Başka bir ifadeyle Sirinagar "kelle yeri" anlamına gelir. İsa Mesih'in çarmıha gerildiği yerin adı da "kelle yeri" idi. Bkz. Matta 27,33, Markos 15/22, Luka 23/33, Yuhanna 19/17 (çevirmen)

[7] Metinde yeşribü diye geçer. Oysa asıl kitapta şeribe diye geçer.

[8] Kenz'ül-ümmal, Dairetü'l-müarif Nizamiye matbaası, Haydarabad, Hindistan H.1313